

ROZPRÁVKA O KAMENÁROVI

Kde bolo, tam bolo, žil raz jeden kamenár. Vytesával z kameňa krásne sochy. Práca sa mu darila, lebo ju robil s láskou.

Raz vytesal sochu lesnej víly,

a neskôr k nej vytesal kamenné lampášiky, do ktorých dával horiace sviečky.

Tie potom okolo lesnej víly žiarili.

Jedného dňa sa kamenárovi zjavila sama lesná víla

**a povedala mu: “Kamenár, máš dobré srdce,
a preto ti splním každé želanie.”**

**Kamenár na to ale odpovedal: “Pri svojej práci som
šťastný. Mám všetko, čo potrebujem, nič mi nechýba,
ďakujem.”**

A tak žil kamenár spokojne až do dňa, keď sa zaujatý

svojou prácou zabudol pokloniť bohatému kupcovi, ktorý prechádzal okolo.

Nahnevaný kupec poslal svojich sluhov, aby ho za trest zbili.

Vtedy prišiel kamenár ku soche lesnej víly a hovorí jej: “Lesná víla, už nechcem byť kamenárom.

Chcem byť bohatým kupcom,

lebo ten je viac ako kamenár. Musia sa mu všetci klaňať.”

“Zažal si svetlo závisti vo srdci,

**a kde je závist’,
tam je aj pýcha, ale keď si to želáš,
splním ti tvoje želanie,” povedala víla a premenila
kamenára na bohatého kupca.**

**Kamenár premenený na bohatého kupca si istý čas
spokojne žil a tešil sa, že sa mu musia všetci klaňať’.**

Potom si však všimol, že kvietky skláňajú svoje hlávky len pred horúcim slnkom, ale pred ním nie.

Utekal za vílou a hovorí jej: “Dobrá víla, zmeň ma na slnko. Slnko je viac ako bohatý kupec. Pred ním aj kvietky skláňajú svoje hlávky.”

Víla vyhovela jeho prosbe, a tak si kamenár premenený na slnko pobehoval po oblohe a páčilo sa mu, keď pred jeho pálivými lúčmi skláňali svoje hlavy ľudia aj kvety.

Až jedného dňa sa po oblohe prihnal oblak a zastrel slnko. Slnko sa márne snažilo vykuknúť’.

Vtedy kamenár

zašiel k víle a požiadal ju: “Lesná víla, už nechcem byť slnkom. Premeň ma na oblak. Oblak je viac ako slnko, oblak môže slnko zastrieť.” Lesná víla povedala: “Ach, kamenár, aký si hlúpy.” Ale splnila, čo si želal.

A tak sa kamenár preháňal po oblohe ako oblak. Zastieral a odokrýval slnko ako sa mu páčilo, až raz prišiel vietor a odfúkol ho.

Kamenár znovu letel

za vílou a hovorí: “Milá víla, zmeň ma na vietor. Vietor je viac ako oblak, lebo vietor môže oblak odfúknuť.” Víla znovu splnila kamenárovo želanie a premenila ho na vietor.

Kamenár - vietor si veselo poletoval a odfukoval, čo chcel a kde chcel, až jedného dňa prišiel k vysokej skale. Chcel ju odfúknuť. Ako sa snažil, tak sa snažil, skala sa ani nepohla.

**Kamenár sa hneď prihnal k lesnej víle a prosil ju:
“Víla, už nechcem byť vietor, ale chcem byť skalou.
Skala je viac ako vietor, lebo vietor skalú nemôže
odfúknuť.”**

Víla aj tento krát splnila kamenárovo želanie.

Kamenár sa dlho hrdo týčil ako vysoká skala a vietor ho ovieval a ani ním nepohol, až jedného dňa k nemu prišiel mladý kamenár, ktorý hľadal kameň pre svoju sochu a kus odobril.

Vtedy išiel kamenár znovu za vílou

a hovorí jej: “Dobrá víla, mám posledné želanie. Zmeň ma späť na kamenára, kamenár je viac ako skala, lebo kamenár môže zo skaly odbit’.”

Víla odpovedala: “Vidím, že si zmúdrel kamenár.” A zmenila ho znovu na kamenára.

Od tých čias už kamenár ostal navždy kamenárom a znovu sa tešil zo svojej práce.

Vypracovala: Jana Hrklová